

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Quies contemplationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

I. Cor. 4.
v. 10.

Æstimatio &
amor abje-
ctionis.

jubilo: *Nos stulti sumus propter Christum Jesum.*

O sacra abjectio, quando perfecte cognoscam te? quando ardentem amabo te? quando totus immergar in te? quando lethali ictu feries me? ictu illo bene auspiciato, qui avellet & separabit me ab omnibus creaturis, & à meipso, & ab omni eòquòd DEus non est? Amanus est, anima mea, ardentem Christus JESUS in omni statu & conditione suâ; sed præcipue in statu, ubi pauciores videtur habere sectatores, qui ipsum honorent, ipsum imitentur, qui est status vitæ suæ, incognitæ, abjectionum suarum, contemptuum suorum. Oportet incessanter efflagitare ipsum: O bone Jesu, annihilate & contem-

pte pro me fac me participem divinarum abjectionum tuarum, fac æstimare me illas, fac amare me illas, fac revereri me illas, fac me totam absconditam manere tecum, fac me nullam nisi te habere occupationem.

Haud parùm ædificati sumus, & etiam commoti, audiendo bonam hanc animam, cum tanta abundantia Spiritus DEI loquentem nobis. Sed videbatur nobis nondum tetigisse id, quod credebamus futurum magis proprium & præcipuum negotium & occupationem JESU CHRISTI toto tempore vitæ ipsius solitaria, quod verisimiliter erat oratio & contemplatio: circa quod percipe, quid deterit nobis.

ARGUMENTUM.

Quies Contemplationis.

ARTICULUS V.

Illi qui vident, mansisse tandem Christum JESUM in solitudine & silentio, antequam sese ostenderet mundo, admirantur, quod, cum venerit de cælo in terram, ut magnum exqueretur opus redemptionis humanæ, nonnisi impenderit illi paucissimorum numerum annorum, omne autem vitæ suæ residuum consumpserit in quie-

te. Verùm hi nesciunt quietem ipsius nunquam fuisse absque opere infinitâ ratione nobili, & nunquam ipsius opus fuisse absque perfectissima quiete. Hoc ipsemet ex misericordia me edocuit, videns me turbari quandoque ex timore, ne turber ac perdam quietem, quam esse novitam necessariam homini volenti navare operam orationi.

Non-

Cor non est
in quiete, nisi
semper sit in
actione.

Nonne vides, dicebat mihi, quod operatio & quies sint duæ res inseparabiles; procul abest, incompatibiles illas esse, sicut existimas. Sunt certæ operationes etiam corporales, quæ fiunt sine intermissione, sive quis laboret, sive quiescat sive dormiat, sive vigilet; respiratio & pulsus arteriarum corporis humani sunt operationes continuæ? nunquam quiete id frui potest, nisi habeat semper liberas duas hæc operationes, nisi perpetuò perficiat ipsas: quando enim impediuntur, obruitur dolore & inquietudine, quæ afferant necem.

Anima non
quiescit, nisi
semper operetur pro Deo.

Magis adhuc verum est, operationem animæ & quietem ipsius esse inseparabiles: ipsa nunquam est sine motu & inquisitione continuâ summi sui boni, in quo suam desiderat invenire felicitatem; Et in ipsa hæc operatione, perfecta ipsius consistit quies. Quando hæc operatio, quæ est velut ipsius respiratio, libera est & sana, quando directè ipsa tendit ad verum bonum, quanto plus impendit laboris, tantò plus invenit quietis: sed quando hæc operatio cessat, vel quando deflectit quærendo falsum pro vero bono (quod adhuc pejus est, quàm si cessaret) sicut non habet amplius veram operationem, ita amplius non habet veram quietem: oportet ipsam operari, & operari benè,

ut sit in quiete; operatio ipsius, & quies ipsius sunt inseparabiles.

Dicebam intra me, hæc audiens: Quàm beata foret anima, cui semel permitteretur ingressus in adorandum hoc sanctuarium cordis Jesu Christi, ibique videret ipsa, quâ ratione is occuparetur contemplatione continuâ excellentiarum DEI. Sed tantam exposcere gratiam reformidabam, cum favor mihi videretur plus nimio singularis, quàm ut de ipso obtinendo formarem mihi solummodo cogitationem. Et ille, qui ex nimia bonitatis suæ abundantia, nostra præoccupat desideria, voluit consolari me in eo, quod conceperam animo, sed exponere verbo non audebam, mihi quæ explanavit.

Quod distinguendæ sint tres partes in adoranda sua anima; tres in anima inferior, superior, & suprema. Tres sunt partes in adoranda sua anima; tres in anima inferior, superior, & suprema. Jesu Christi.

Quod in suprema, quæ transcendit omnem rationem & omnem intelligentiam humanam, ipsa potita fuerit clarâ visione essentia divina, à momento, quo creata fuit & unita personaliter verbo Divino. Quod cum proprius sit Filius DEI secundum Humanitatem suam æquè ac secundum divinitatem, ipse sit primus inter Beatos & ille, qui perfectius contempletur DEI essentiam, cum omni luminis,

Zz

amo.

amoris & fruitionis abundantia, cuius creatura habet capacitatem. Quod beata hæc contemplatio gloriæ nunquam fuerit interrupta, & nunquam nec unico momento interrumpenda; sed quod tempore vitæ suæ mortalis is totam habuerit moderationem in suprema parte animæ suæ, abs eo, quod permetteret, ut ipsa se effunderet usque in alias, quatenus hæc liberæ permanerent ad obeunda illa omnia, quæ necessaria erant pro Redemptione humanâ.

Quod in superiore parte animæ suæ, ubi dominatur ratio & libertas humana, cum totus repletus fuerit luminibus & cognitionibus divinis in intellectu suo, & gratis in voluntate suâ, perpetuò quoque contemplatus fuerit excellentias Dei, non quod illas clarè videret, sicut per visionem beatificam, nec etiam, quod illas non cognosceret nisi obscure in tenebris fidei, sicut omnes sancti ipsas aspexerunt, quoad vixerunt in terris; is enim nunquam habuit fidem aut aliquam obscuritatem in intellectu suo, sed videbat illas clarè per infusa lumina quæ ostendebant ipsi velut in plena meridie illa omnia, quæ fides abscondit nobis velut in tenebris & caligine noctis.

Divina hæc contemplatio duas excellentes habuit præro-

gativas. Prima est, quod ipsa non consisteret in puro quodam & simplici intuitu, sed tam amplo, ut hic ostenderet ipsi multò melius absque comparatione, quàm videant illa Angeli primæ Hierarchiæ & supremi ordinis, de quibus dicitur, quod quantò sublimiores sunt, tantò habeant cognitiones simpliciores & ampliores, quibus perfectius cognoscant id, quod omnes Angeli inferiorum ordinum non vident nec cognoscunt, nisi pluribus cognitionibus minus perfectis. Secunda est, quod simplex hic & perfectissimus intuitus excellentiarum DEI non fuerit unquam interruptus in medio omnium diversissimarum actionum, quas perficiebat in vita humana; sicut verum est, quod spatio totius diei, oculi nostri aperti videant semper lumen, quin unquam hæc actio interrumpatur, quamvis perficiamus multas alias actiones diversas.

Amor voluntatis suæ par erat lumini ac splendori intellectus sui, uterque continuus & perfectissimus. Et hinc est, quod perpetuò fuerit promeritus, non pro se, quia meritis non indigebat, sed pro nobis miseris, qui incessanter coacervamus malorum meritorum cumulum, quæ æternam nobis conciliarent ruinam, nisi thesaurus infinitâ ratione

Contempla-
tio Jesu Chri-
sti duas exi-
mias habuit
prærogativas.

Q
fe
in
ar
C

L

tionem & inexhaustus meritorum, quæ comparavit nobis, nos salvaret, ab illa nos redimeret. O bonitas ineffabilis! O bonitas infinita ratione amabilis, quæ omnes nostras transgredieris malitias!

Denique in parte inferiori animæ, quæ commercium habet cum sensibus & affectibus humanis, erat etiam absque intermissione occupatus Deo, sed modo valde diverso à duobus aliis, cum illa non semper in eadem fuerit dispositione. Utebatur ipsa sensibus ad intuendam Majestatem DEI in creaturis, sed ratione diversâ, secundum quod illi placuerit se depingere in earum quâlibet coloribus magis vel minus vivis: utebatur ipsa affectibus suis & animi passionibus modò zelo, modò mansuetudine, modò gaudio, modò tristitia, modò desiderio modò timore.

Luc. 10. v. 21. Visus est effundere lachrymas ob excidium Jerosolymæ & mortem Lazari: visus est quoque dilatare cor suum gaudio, quando gratias agebat Deo Patri suo, quod abscondat secreta sua superbis & revelet ea parvulis. Visus est ita diffluere dulcoribus cæli & fruitione DEI tam copiosa, ut facies ipsius resplenderet veluti sol, & vestimenta ipsius facta sint alba veluti nix in monte Thaboræo;

Et exin in horto olivarum ita repletus est amaritudine & dolore, ut abreptus his fuerit usque in agoniam; tandemque in vertice Golgothæo conspectus est in statu tam miserando, ut sol se absconderit præ pudore & horrore, & omnes creaturæ induerint se luctu.

Quanta bonitatis abundantia, JESUS est exemplum & solatium bonarum animarum, JESUS est ex-visitare ita voluisse omnes hos status diversos, quorum unus plenus gaudio, alter ejusdem privatione, ad exemplum & consolationem bonarum animarum, quæ cum ipsum vident in tam diversis tamque oppositis dispositionibus, non terreantur, si quoque involvantur illis; quæque, dum considerant, ipsum in omnibus æqualiter esse DEUM, æqualiter sanctum, æqualiter beatum, huc sese extimulent confidentiâ, quod in quocumque esse potuerint statu, sive tristitiæ, sive solatii, sive luminis, sive tenebrarum, sive privationis sive possessionis, æqualiter esse possint acceptæ Deo, modò permaneant fideles, non volendo, nec quærendo, nisi ipsum solum!

Porro dixit nobis, quod quando S. Lucas scripsit, Infantem Luc. 2. JESUS crescebat ætate & sapientiâ, JESUM crevisse & profecisse ætate & sapientiâ, intelligendum id sit secundum literam de incremento continuo, quod faciebat in utroque. Nam sicut verum est,

est, quod postquam hic DEUS æternus obstrinxit se tempore, per nativitatem suam humanam, semper creverit ætate omnibus vitæ suæ momentis, ita ut nunquam duo momenta habuerit similiter, & sequens semper majorem fecerit progressum, quàm prius: ita sanctissima ipsius anima, cum uniri voluerit corpori mortali, & ab illius dependere sensibus, ad recipiendum ab iis novas notitias experimentales, non cessavit proficere & progredi semper in ejusmodi scientiarum ab extrinseco advenientium genere. Quantum miraculum videre magnum hunc cœli Doctorem, factum in terris discipulum ac tyronem, ut propriis suis experimentis nostrarum addisceret scientiam miseriarum humanarum! Hæc erat in ipso sapientia perfectissima, eò quòd experientia sensuum suorum deciperetur nunquam.

JESUS formavit exteriori suam Ecclesiam tribus, & interiori triginta annis.

Ne quæras amplius, quæ fuerint occupationes interiores JESU Christi, tempore vitæ suæ solitariae: Ecce enim tibi illarum tres ipsi nunquam non continuas. 1. Fruëbatur visione DEI, velut Beatus. 2. Contemplabatur clarè ipsius excellentias, velut Sanctus Sanctorum. 3. Contendebat cognoscere illum propriis suis experienciis velut homo mortalis. Si suam formavit Ecclesiam exteriori per

tres annos vitæ suæ manifestæ, dici potest, ipsum formasse Ecclesiam suam interiori, per annos triginta vitæ suæ absconditæ. Exposuit se hic velut exemplar infinitâ ratione perfectum omnium omnino statuum: primò Contemplativorum magis sublimium: secundò eorum, qui nonnisi communem perficiunt orationem: tertio eorum, qui cum non habeant cognitionem vitæ internæ, utuntur suis sensibus ad exercitia virtutum, ad studium non intermissum cognitionis Dei, ad acquisitionem plurimorum meritorum, ubi quidem profectus videtur magis manifestus, quàm in iis, quorum vita est tota spiritualis, & tota abscondita in interiori, quàmvis hæc nobilior sit absque comparatione.

Sed quidquid vel dicere, vel cogitare possumus de admirandis occupationibus animæ JESU Christi, in sua solitudine & toto decursu vitæ, nunquam pertingemus eo, ut comprehendamus, quàm fuerint sublimes, quàmque profundâ abyssu luminis, solatii, quietis ipsum semper tenuerint absorptum. Non est intellectus humanus qui capere & cognoscere possit, quâ ratione magna hæc anima semper fuerit immersa & tota absorpta deliciosissimo Divinitatis torrente. O JESU! Adoro ineffabilem tuam

Anima JESU
tota immersa
divinitati.

tuam Divinitatis fruitionem in Divinitate ipsā: tu bibis non solum è fonte, sed totus sic fonti immersus es, ut nemo cognoscere id possit, nisi tu solus. O mi Jēsu! quàm ardeo videre te sic totum diffluentem puris deliciis beatæ tuæ æternitatis! nam tibi in hoc statu quid possit deesse?

Jēsus capit
delicias cum
animabus no-
stris, & nos
has illi dare
nolumus.

Et tamen affirmas, delicias tuas esse cum filiis hominum. O mi amabilissime Salvator, quàm plenum solatio est hoc verbum? Tu quo infinitarum deliciarum invenis fontem in sinu divini Patris tui, exis inde, ut alias quæras delicias in corde nostro; sed potius hoc est, tuas ut afferas illi. Tu referas nobis omnes thesauros tuos, tu effundis in morem torrentis nobis divitias tuas, & vivere nobiscum desideras, velut cum amico amicus, quorum bona sunt communia. O prodigium divinarum munificentiarum tuarum

erga nos parvulas & miseras creaturas. Tu dignaris nobiscum tuas capere delicias, & nos abnuimus, nec illas te capere permittimus conjungendo nos tecum, adhærendo tibi in oratione. Eheu! quomodò nostras capere possumus delicias cum quovis alio, quàm tecum solo? Nihilominus pleræque animarum non delectantur cogitando de te, eòquòd illectæ sunt deliciis & voluptatibus sensuum, quibus satiari permittuntur, quantum voluerint; & tu qui totus spiritualis es, aufugis ab anima carnali. Necesse est, ut spoliemus nos voluptatibus humanis, si gustare volumus divinas. Sed quam facile hoc foret animæ, quæ vel leviter consideraret vilitatem illarum, harumque valorem! ultima hæc verba, quorum postulavimus explanationem, dederunt ipsi ansam dicendi nobis id, quod intelliges.

ARGUMENTUM.

Contemplatio quietis.

ARTICULUS VI.

Non dicimus, Jēsum Christum locutum non esse mundo, nisi tribus ultimis annis vitæ suæ, quam duxit palam, cunctisque reddit manifestam; sed ipsum per triginta vitæ soli-

tarix annos tam altum tenuisse silentium, ut nullum instruxerit, nulli ullam dederit informationem. Quantum ad me, majorem tribuo silentio huic facultiam, quàm omnibus verbis,

Zz 3

quæ